

Το χωριό στην πόλη

Του Χρήστου Χωμενίδη

capital.gr, 26/4/2021

«Βίος ανεόρταστος, μακρύς δρόμος απανδόχευτος» φρονούσε ο Μέγας Βασίλειος. Είχε πέσει θέμα στην έκθεση στην πρώτη λυκείου και άντε να το αναπτύξεις, ο κολλητός μου –θες από βαρεμάρα, θες από σκωπτική διάθεση– είχε σταθεί στο «απανδόχευτος». Για το πανδοχείο είχε γράψει στο οποίο καταλύει ο Δον Κιχώτης στο ομώνυμο αριστούργημα τού Θερβάντες και μες στο θολωμένο του μυαλό ο «ιππότης της ελεεινής μορφής» φαντάζεται ότι ο αλητήριος χανιτζής είναι μαρκήσιος και οι πουτάνες, που ψαρεύουν αγωγιάτες, άσπιλες παρθένες...

Ο Άι Βασίλης πάντως είχε δίκιο. Βαθιές ανάσες αποτελούν οι γιορτές, σπάσιμο της ρουτίνας – έστω και αν έχουν τη δική τους ρουτίνα. Οι κοινωνίες όχι απλώς τις επιτρέπουν, τις επιβάλλουν στα μέλη τους. Πέρα από το θρησκευτικό, το πατριωτικό και το δημοκρατικό φρόνη-

.....

μα, ενισχύουν και την κατανάλωση. Ευνοούν τη συμπαθή τάξη των εμπόρων. Στις εθνικές επετείους, σημαίες, στολές παρέλασης για τους μαθητές, τσολιαδίστικα για τα πιτσιρίκια. Στο Πολυτεχνείο, κουκούλες και βενζίνη για τους μπαχαλάκηδες, μάαλοξ για τους απλούς διαδηλωτές που τρώνε τα δακρυγόνα, καινούργιες τζαμαρίες για τους καταστηματάρχες. Να μη μιλήσουμε για τα Χριστούγεννα με τα τσουρέκια και τις γαλοπούλες, με τα μαρόν γκλασέ (πού τα θυμήθηκα; – κάποτε ήταν κέρασμα πολυτελείας), με το δέντρο και τα στολίδια του, τη γαλοπούλα και τη γέμισή της. Το Πάσχα... αχ όχι, για το Πάσχα δεν πρέπει να μιλήσουμε! Διότι θα το περάσουμε ξανά δεσμώτες. Κατ' οίκον περιορισμένοι.

Πώς να το φανταζόμασταν όταν βαριαναστενάζαμε με τη φράση «εκεί μάς φτάσανε τα μνημόνια», πού θα μάς καταντούσε ο κόβιντ... Ότι θα μπούκαρε η αστυνομία στα ΚΤΕΛ και θα τραβούσε έξω τούς λαθρεπιβάτες. Θα κάγχαζε με τις γελοίες τους δικαιολογίες –«πρέπει να πάω να ξεγεννήσω τη δαμάλα» ή «να κάνω μνημόσυνο

.....

στην πεθερά μου»– θα τούς επέστρεφε ποδαράτους στην Αθήνα.

Υπάρχουν βέβαια και οι πιο πονηροί. Έχουν χαράξει ήδη επί του χάρτου διαδρομές μέσα από τα χωράφια, ώστε να βγουν από την Αττική στην Κορινθία δίχως να πέσουν σε μπλόκο. Κομβοί αυτοκινήτων να αγκομαχούν στα κατσάβραχα, με σβηστά φώτα μες στη νύχτα, με προπομπούς που θα τσεκάρουν πως δεν έχει στηθεί παγανιά, με το ένα μάτι στον ουρανό μπας και εμφανιστούν ελικόπτερα της ΕΛΑΣ. Το πνεύμα των κομάντο – των προσκόπων έστω– θα ζωντανέψει από Μεγάλη Πέμπτη...

Οι περισσότεροι δεν είμαστε αλίμονο τόσο ριψοκίνδυνοι. Στις κουνελότρυπες –άντε στους περισσότερεώνες μας– θα παραμείνουμε. Στις πολυκατοικίες θα ανταλλάσσουμε ευχές με τους απέναντι σηκώνοντας τις εμπριμέ τέντες. Το πολύ να κατέβουμε στην πρώην κατουρημένη από τα κορονοπάρτι πλατεία, να ψάλουμε αραία-αραία «το Χριστός Ανέστη». Αρνί στον φούρνο.

.....

Λαμπάδες στο πνεύμα των καιρών, σε σχήμα σύριγγας για το εμβόλιο, θα φωταγωγούν την Πατησίων. Πάνω-κάτω η Πατησίων, που λέει και η Κατερίνα Γώγου...

Εκτός εάν...

Η φαινή ιδέα δεν είναι δική μου. Έχει ηλικία δυόμισι αιώνων. Η Αικατερίνη, λέει, η Τσαρίνα πασών των Ρωσιών, ανησυχούσε για το καλώς έχειν των υπηκόων της. Οι αυλικοί δεν έστεργαν να της ομολογήσουν την αλήθεια, πως απ' την Οδησό μέχρι τα Ουράλια ο λαός υπέφερε, υποσιτιζόταν, στέναζε κάτω από το κνούτο των τοπικών αρχόντων. Ο πρίγκιπας, υπουργός, ενδεχομένως και εραστής της, Γκριγκόρι Ποτέμκιν εμπνεύστηκε τα ομώνυμα χωριά. Όποτε η Αικατερίνη έβγαινε περιοδεία, ένα πολυάνθρωπο συνεργείο προηγούνταν και έστηνε στο διάβα της σκηνικά. Γραφικά σπιτάκια με τρισευτυχισμένους μουζίκους, που ροδοκόκκινοι έπαιζαν μπαλαλαίκες και την έραιναν με ροδοπέταλα. Η Τσαρίνα ευφραινόταν. Επέστρεφε στην Αγία Πετρούπολη πε-

.....

πεισμένη πως η επικράτειά της είναι ένας απέραντος παράδεισος ο οποίος υπάρχει για να την υμνεί.

Το ίδιο από την ανάποδη προτείνω να κάνουμε εμείς φέτος το Πάσχα. Εφόσον μάς απαγορεύεται να ξεχυθούμε σε βουνά και κάμπους, ας φέρουμε το χωριό στην πόλη!

Ας καλύψουμε τις προσόψεις των κτηρίων με γιγαντοαφίσες. Ειδυλλιακές φωτογραφίες από τις Κυκλάδες, την Κρήτη και το Πήλιο. Ας στρώσουμε στα πεζοδρόμια βελόντζες. Ας αντικαταστήσουμε τους φοίνικες –που είχε φυτέψει μες σε γλάστρες πέρυσι ο Δήμαρχος στην Πανεπιστημίου– με πεύκα και αρμυρίκια. Ας αμολήσουμε αμνοερίφια, να μας ευφραίνουν με το βέλασμά τους. Θα βόσκουν στους πρόποδες του Λυκαβηττού και στο Πεδίο του Άρεως. Θα είναι οι σβουινές τους βρωμερές μα και νοσταλγικές συνάμα. Παφλασμός κυμάτων θα φτάνει στα αυτιά μας από μεγάφωνα κρεμασμένα σε κολώνες της ΔΕΗ. Κλαρίνα εναλλάξ με λύρες. Φωνές σερβιτόρων σε εξοχικές ταβέρνες, «εφτασεί!» και «δυο κοκορέτσια

.....

στο τέσσερα!». Καβγάδες για το πάρκινγκ, «εμείς την είδαμε πρώτοι τη θέση!» «ναι, αλλά εμείς καταγόμαστε από εδώ!»...

Εμβολιασμένοι ηλικιωμένοι θα υποδύονται τις γιαγιάδες και τούς παππούδες μας. «Τίνος είσαι συ;» θα μάς σταματάνε στον δρόμο. «Πώς τα βλέπετε στην Αθήνα; Φτουράει αυτός ο Κυριάκος;» Ξανά-μανά έπειτα οι ίδιες ιστορίες, για τον Ανδρέα που αναγνώρισε την Εθνική Αντίσταση και ξεβρώμισε το χνώτο μας και γέμισε ο κάμπος τζίπ και σκυλάδικα... «Από το 1977 έχουμε στο χωριό γραφεία τού Πασόκ. Όσο ζω, η ταμπέλα με τον πράσινο ήλιο δεν θα κατέβει!»

Καμαρωτοί προγόντοι θα παριστάνουν τούς τοπικούς παράγοντες. «Παλεύω για ένα ΕΣΠΑ – χτυπάω στη Νομαρχία, στού κουφού την πόρτα – αυτός ο μάπας ο Πιερρακάκης μάς έχει κόψει το οξυγόνο – πού ακούστηκε να γίνονται όλα ηλεκτρονικά; και πώς θα νταραβεριστούμε δηλαδή; πώς θα πιάσουν τόπο οι κουμπαριές μας;»

.....

Θα τιμήσουμε μεγαλοβδομαδιάτικα κάθε τοπική παράδοση. Στις πλατείες θα κάψουμε τον Ιούδα. Απ' τα μπαλκόνια μας θα ρίξουμε κερκυραϊκούς μπότηδες. Θα στολίσουμε τις τηλεοράσεις σαν επιταφίους και θα τις περιφέρουμε μες στο σαλόνι ενώ θα μεταδίδουν τα τροπάρια της Μεγάλης Παρασκευής. Θα σκάσουμε στις τάρτσες βαρελότα, θα σφίξουμε ρακές, θα παίζουμε μπαλοθιές.

Σούβλες στημένες στις πυλωτές. Γιορταστικές μάσκες με λαγουδάκια για τα παιδιά, με τη γλώσσα των Rolling Stones για τους πιο πονηρεμένους. «Πάρε, ξάδελφε, μια πετσούλα!» - «Όχι, Τάκη, η χοληστερίνη σου έχει φτάσει στο μη παρέκει!». Κλεφτές ματιές με τη γειτόνισσα. Λαθραία μηνύματα στο κινητό, που η ανάγνωσή τους απ' τους νόμιμους συμβίους θα συνιστούσε αφορμή διαζυγίου – λάθος, τρικούβερτου καβγά, ο οποίος δεν θα καταλήξει ποτέ σε διαζύγιο... Ζάλη από το οινόπνευμα, δυσπείψια από τα κοψίδια...

Από το απόγευμα τού Πάσχα, θα μάς έχει πιάσει αφόρητη νοσταλγία για την πόλη. Τι θαύμα! Η επιστροφή φέτος δεν θα 'χει μποτιλιάρισμα στην Εθνική, ουρές στα διόδια. Θα διαρκέσει όσο να ανοιγοκλείσουμε τα μάτια μας.

** Ο κ. Χρήστος Χωμενίδης είναι συγγραφέας*